

⁹És íme, Jézus szembejött velük, és ezt mondta: „Legyetek üdvözölve!” Ők pedig odamentek hozzá, megragadták a lábát, és leborultak előtte. ¹⁰Ekkor Jézus így szólt hozzájuk: „Ne féljete! menjetek el, adjátok hírül atyámfiaiának, hogy menjenek Galileába, és ott meglátnak engem.”

¹¹Amikor az asszonyok eltávoztak, íme, néhányan az őrsegből bementek a városba, és jelentették a főpapoknak mindazt, ami történt. ¹²Azok pedig összegyűltek a vénekkel, és miután határozatot hoztak, sok ezüstpénzt adtak a katonáknak, ¹³és így szóltak: „Ezt mondjátok: Tanítványai éjjel odajöttek, és ellopták őt amíg mi aludtunk. ¹⁴És ha a helytartó meghallja ezt, majd mi meggyőzzük, és kimentünk benneteket a bajból.” ¹⁵Azok elfogadták a pénzt, és úgy tettek, ahogyan kioktatták őket. El is terjedt ez a szóbeszéd a zsidók között mind a mai napig.

Kedves Testvéreim!

Egy kis történet szerint „a kisfiú szíve majd meghasadt, amikor kedvenc teknőset a kerti tavacska mellett mozdulatlanul és élettelenül a hátán fekve találta. Az édesapja elkövetett mindent, hogy megvigasztalja: - Ne sírj kisfiam, csodálatos temetést rendezünk majd Mr. Teknősnek. Készítünk neki egy kis, selyemmel bélelt koporsót, megkérjük a temetkezési vállalkozót, hogy helyezzen a sírjára egy kis fejfát, amibe belevésik majd Mr. Teknős nevét. És minden nap friss virágokat tetetünk a sírjára, sőt még egy cölöpkerítést is készítettünk köré. A kisfiú szemében felszáradtak a könnyek, és fellelkesült a tervtől. Amikor már minden kész volt, és a gyászkiírást is összeállt – a papa, mama, a dajka, a kisfiú, mint a fősírató -, méltóságteljesen elindultak a tavacskához, hogy elhozzák a tetemet. De az eltűnt. Hirtelen meglátták azonban Mr. Teknőst, amikor az felbukkant a medence mélyéből, miközben boldogan úszkált körbe-körbe. A kisfiú keserű csalódottsággal nézett barátjára, majd megszólalt: - Öljük meg!”

Nem túl szép csattanó, ugye?!

De hadd kérdezzek valamit? Jézus. Ha ezt a nevet hallod, akkor mi jut eszedbe? Persze sokunknak sokféle dolog: templom, kereszt, nagy tanító, erkölcsi mondanivaló, hit...

Húsvét van, tehát eszünkbe juthat a feltámadás is. De vajon tényleg a feltámadás határozza meg a Jézussal való kapcsolatunkat? Nem vagyunk vele mi is úgy, ahogy az emberek többsége, akik be sem teszik a lábukat a templomba, hogy igazából mindegy is, hogy feltámadt vagy nem. Ő egy nagy hatású ember volt, akit keresztre feszítettek. Jókat mondott, jókat tett, kövessük a példáját. De ez a feltámadás dolog, ez nem érint meg bennünket igazán.

Kicsit provokatívabban is megfogalmazhatom: Ha Jézus feltámadását kihagynánk, akkor változna-e valami a te hitedben? Ha csak a keresztig jutnánk és Jézus ott fekédné egy Jeruzsálem melletti sírban... félek tőle, hogy a mostaninál is nagyobb turisztikai célpont lenne a szent város. Feltámadt. Amikor ezt a szót leírom, a szövegszerkesztő aláhúzza, mint hibás szót, szerintük nincs ilyen szó.

A mára kijelölt igénk a tegnapi prédikáció alapjául szolgáló bibliai rész folytatása, így röviden összefoglalom, hogy ott miről is olvastunk:

Jézus halála után, vasárnap reggel két asszony ment Jézus sírjához. Amikor odaértek földrengés volt, és egy angyal elhengerítette a követ, az asszonyokkal pedig közölte, hogy tudja, hogy Jézus keresik, de nincs itt: feltámadt. Miután elküldte őket, hogy menjenek a tanítványokhoz, a két asszony fut is, hogy megvigye az örömhírt. Itt kapcsolódtunk ma be a történetbe, hiszen miközben sietnek az apostolokhoz Jézus maga megjelenik nekik.

De van a történetnek egy másik szála is. Mert nem csak az asszonyok voltak húsvét hajnalán a sírnál, hanem a főpapok által odarendelt örök is, akik szintén látták az angyalt, viszont annyira féltek, hogy szinte holtra váltak – ahogyan azt Máté leírja. Miután elment az angyal és elmentek az asszonyok, az örök látva, hogy üres a sír elmentek a főpapokhoz, és jelentették a dolgok, akik pedig lefizették őket, hogy mondják azt, hogy a tanítványai ellopták a testét.

Jézus feltámadásáról általában az első tanúk, vagyis az asszonyok és a tanítványok szemszögéből szoktunk elmélkedni. Ma nézzük meg az öröket.

Kik is voltak ők? A templomőrség valószínűleg kardokkal felfegyverzett tagjai. Akik vigyáztak a Jeruzsálemi templom rendjére: egyfajta biztonsági szolgálat. Ők fogták el és őrizték Jézust addig, míg át nem adták őt a római katonáknak. Miért voltak ott: azért mert a főpapok elrendelték, mert emlékeztek Jézus szavára: „Három nap múlva feltámadok”. Eleinte Pilátustól kérik, hogy adjon öröket, de mivel ő nem hajlandó, ezért a saját embereiket állítják ki, mondván: nehogy a tanítványok ellopják Jézus testét. Az angyal látogatása után néhányan közülük (ami azt jelenti, hogy többen voltak), elmennek a főpapokhoz jelenteni mi történt. A reakció pedig: tusoljuk el. Lefizetik az öröket, azzal, hogy ha kérdezik mondják azt, hogy a tanítványok ellopták, amíg aludtak. Nem tudom érezhették-e a logikai bukfcencet, mert nem aludni voltak ott, hanem örködni. És

gyaníthatóan a tanítványoknak esze ágában nem volt ellopni Jézus testét, hiszen ezzel az életüket kockáztatták volna, mert, ha elkapják őket, akkor ők is mennek a keresztre. Ráadásul nem volt holttest, így a főpapok vádja elég laza talajon állt. Gyakorlatilag a főpapok úgy vannak vele, mint a kislány a teknőssel: mindegy, hogy feltámadt, öljük meg. Mert belerondít a képbe, mert nem a mi rendszerünk szerint gondolkodik. Nem kell feltámadás. Nem kell több csoda. Pedig tudtak az angyalról a földrengésről, ők tudták, hogy nem aludtak az örök, tudták, hogy nem a tanítványok lopták el Jézus testét. Mégis a szívük kemény maradt. Nem jutott el hozzájuk a feltámadás üzenete. Valószínűleg, ha Jézus ott, akkor megjelent volna előttük akkor parancsot adtak volna az őrség tagjainak, hogy fogják el, és öljék meg azonnal.

Velük szemben ott vannak az asszonyok. Aki viszont már az angyal kijelentésének is hittek, mert ismerték Jézust, tudták, hogy mindez beleillik abba a képbe amelyet Jézusról megalkothattak. De ki hisz majd nekik? Hisz en ők csak nők, akiknek a szava mit sem ér. Nem gondolkoztak ezen, hanem rohantak a tanítványokhoz, de útközben megállítja őket valaki. Jézus az, és megerősíti őket. De a hitnek, a feltámadásba vetett hitnek ez a következménye: hogy az ember, aki hittel reagál a feltámadás hírére Jézus megjelenik. Megmutatja magát. Nem a kételkedőknek, nem azoknak, akik még a saját szemüknek sem hisznek, hanem azoknak, akiknek nem kell bizonyíték. Lehet, hogy ők törekeny asszonyok, nem ez a fontos, mert belőlük lesz az örömhír közvetítője. A feltámadott Jézussal való találkozás két lehetőségét láthatjuk mai igénkben. Két ellentétes reakció ugyanarra az eseményre. Egy azonban közös, semmi nem maradt a régiiben.

Húsvét hétfő immár harmadik éve különlegessé vált a mi számunkra. Három éve húsvéthétfőn született meg harmadik gyermekünk, Vince. Mindhárom gyermekünk születése egy teljesen új élethelyzetet eredményezett. Onnantól, hogy megláttuk őket az életünk megváltozott. Többek között azért is, mert most már felelősséggel tartozom nem csak magamért, hanem értük is. Már nem tehetem ugyanazt, amit korábban, mert már részei az életemnek. Néha beszélgetünk Nikivel: milyen jó volt kettesben utazgatni, aztán gyorsan eljutunk oda, hogy nehezen tudjuk már elképzelni azt, hogy kettesben utazgassunk, hiszen hiányoznának, hiszen már az életünk részévé váltak. Akkor is ott vannak velünk, amikor fizikálisan nincsenek jelen.

Jézus, amikor megállt az asszonyok előtt azon a vasárnap reggelen, akkor úgy lépett be az életükben, mint egy újszövött a szülei életébe. Mindent megváltoztatott. Az életről alkotott felfogást, a hétköznapiakat, a magatartást, a másik emberhez való hozzáállást.

Jézus egy nagy hatású tanító volt, akinek etikája mindenképpen megfontolandó. De sohasem válik az életünk részévé, még akkor sem, ha hit- és erkölcsstan órára íratjuk a gyereket. Mert amit Jézus elmondott, az egy átugorhatatlan mérce. Amit külső kényszerrel nem lehet ráerőltetni senkire. Amíg nem születik meg a te életedben. Amíg nem találkozol vele.

Hogyan mész ma el a templomból? Ahogy az örök a főpapokhoz? Vagy, ahogy az asszonyok a tanítványokhoz.

Mint akik nem tudnak mit kezdeni a feltámadással, vagy mint akik talán nem értik, de hiszik: Krisztus feltámadt. Valóban feltámadt! A halálon győzött az Élet!

Mit nevezel te életnek? Az örök számára néhány ezüst jelentette az életet, az asszonyok számára a Jézussal való találkozás.

Ahhoz pedig, hogy találkozhas vele, szükséges az, hogy ne akard őt a sírba zárni. Ő feltámadt, él, és uralkodik. Ő szeretne uralkodni a te életedben is. De jó lenne, ha a történet kislányja szájából az ölés helyett az ölelés szakadna fel, meglátva azt, aki feltámadt. Odarohanna és átölelné barátját, ahogy ezek az asszonyok tették, akik mikor meglátták a feltámadt Urat, *odamentek hozzá, megragadták a lábát, és leborultak előtte.*

Aki így tesz, annak az élete gyökeresen megváltozik. És képviselő lesz. Nem embereké, hanem az élő Istené, mert Isten őt választotta. Az ő képviselőjében, az ő országának képviselőjeként járhat az, aki a feltámadottal találkozik. Nincs ennél nagyobb kegyelem.